

השמחה שצממה מدت נמשית מזו
וטו'. לנו לרגע מטילים
ונטם בוגרנו ונגמpta מדליקין (פנת ל'): המלכו
הזהקי מני מה כבומה או שמחה כל מזו.
וישגן כדרך כוות פלין רמי לנו להדרת נעשות
תנאים מלך ענן חונה מלין וכוות מוכלה ולחנים
משכינן מה מיג לטאותן וכוות צמה נמשיכין

ויעשה כמוכן מוד' סכום טוונ' ויבחלה בלחמת מל' סכום מהות ויקל' כמיינו סכלון וינז' כי לנץ עמל' נצמץ מה קם וכשכוא' שעט' מה עכלון צבאי'ל' יטמא' ויגיל' לטי' צצמיחה טאל' דגראיס תלוי'ס צדנלי'ס צטלי'ס טלי'ין קי'ימי'ס מנל' כצמיחה נטע'ית קמאות' וכglmיל'ת קסולה' וכחכממה סי'ה כצמיחה כלמיה'ית. וחא' צטלים'ס צדנלי' מוסכו' זנח צמיחה ה'הכממה' ולמל' ני' מס חכם לנץ' יטמא' לנץ' נס' הני':

• פְּלִיָּה, מִזְבֵּחַ הַדְּבָרָה שֶׁעֲמַדְתָּךְ

(4)

אָמַר רَبִّי פְּרָנֵךְ אָמַר רَبִّי יוֹחָנָן: אֲוֹתָה שְׁנָה לֹא
עָשָׂו יִשְׂרָאֵל אֶת יוֹם הַכְּפֹרִים, וְהִגְדֹּאֲגִים וְאוּמְרִים:
שֶׁמְאָנוּ חַחְיִבָּה שׁוֹנְאֵינוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּלִיָּה, יִצְתָּה בָּה
קֹול וְאָמֶרֶת לָהֶם: כִּי־לְכָם מִזְמְנִין לְחַיִּים הַעוֹלָם הַבָּא.
כֵּמאי דְּרוֹשׁ? אָמְרוּ: קָל נְחוֹמָר; וּמָה מִשְׁבֵּן שָׁאיָן
קְדוּשָׁתוֹ קְדוּשָׁת עַוּלָם, וְקָרְבֵּן יְחִיד — דְּוָחָה שְׁבָת,
הָאִסְטוּר סְקִילָה, מִקְדָּש, דְּקְדוּשָׁתוֹ קְדוּשָׁת עַוּלָם, וְקָרְבֵּן
צָבּוֹר, וַיּוֹם הַכְּפֹרִים דְּעַנוּשׁ בְּרִית — לֹא כָּל שְׁבֵן?! —
— אֲלֹא אֲמַאי הֵיו הַזֹּאֲגִים? — הָתָם — צָוָרָה גְּבוֹהָ,
ט) הָבָא — צָוָרָה הַדִּוּת, הָבָא נָמִי, מִיעַבֵּד — לִיעַבְּדוּ,
מִיכְלָלָא נִיכְלָלוּ וְלֹא לִישְׁתָּהוּ! — אֵין שְׁמַמָּחָה בְּלֹא אֲכִילָה
וְשִׁתְּיה.

18.6 163 2710 208

חסרונו-השמחה – אות לפגם יסודי

אך בכיצ'ז ראוי להתבונן: כיצד יתכן שאדם המקיים את כל תריגי המצוות,

יכל לגרום למימוש הפורענות החמורה שבתוכיה, רק משום שלא עירב שמחה בעבודתו? כי גם אם השמחה היא חלק מפרטיו קיום המצוות – האם בשל חסרו של פרט מפרטיו המצווה, ראוי שתבואנה כללות שפלה!!

– אלא שכן נמצינו למדים, שכל המקיים את התורה בשמחה, מובטח
שירצאה תמיד להוסיף עוד ועוד. עבודהת ה' בשמחה, היא עדות על הזדהות

פנימית של האדם עם המצוות, וראיה לכך שהוא מבין את מעלהן העצומה.
פועל היהודי שמצוּפה לו שכר גבורה בסיום עבודתו – עשה אותה בשמחה;
ואם רק יוכל – אף יגדיל את שעות העבודה. כך שגם אם העובד בשמחה

אינו מקיים עדין את כל הפרטאים – חזקה עליו שיווסף וילך בקדוש, והשמחה, היא הערובה הטובה ביותר לכך.

אבל – מלמדת התורה בפרשנותו –, מי שמקיים מצוות בהרגשת כפיה – סימן שאין בו אותה הבנה פנימית, ושבעצם היה רוצה להשתחרר מן העול שבעצמו. וגם אם ברנש הוא נזהר בקיום כל התריג' – מעידה

התורה שספפו הסביר הוא, שיעזוב אותו כליל! ועל כן באה התוכיכה. כי גם אם ימשיך לקיים את מצוותיו הקפואות, הרי שבנוי או תלמידיו יספנו את

חוסר-החיות שבתוכו, והם ימשו כבר את רצונו הכמוש.
א"כ השמחה אינה רק צורת-ביצוע של המצוות, וגם לא פרט ככל פרטיהו
האחרים. השמחה היא שתקבע בשאלת המברעת: האם אודם זה יהיה

מקיימי המצוות, או לא. האם בניו או תלמידיו של פלוני המתיף לקיום המצוות, אך מקיימן בעצמו כ"מצוות אנשים מלומדה" (ישע' כת, יג) –

האם יהיו ממשיכים לבית זה ולבית-מדרש זה, או שתינתק השרשת.
זה אם כן, השוגש הראשון לתוכיה.

אֶת־בְּנֵי־עֲמָקָם־בְּנֵי־עַמָּקָם־בְּנֵי־עַמָּקָם

שוב יש להזכיר על הדרישה היסודית הראשונה, שהיא הלימוד לא מתוך מהה נפשי של גמירה, אלא, מתוך שמחה של הרגע הזה והשעה זו, שאנו זוכה ללמידה בהם. ומכאן, זוכים לסייע בלימוד ולזכירה.

לְמַעַן כִּי תֵּשֶׁת

טו הַשְׁמָחָה שִׁישְׁמָח אָדָם בְּעֵשֶׂת תְּמִצֹּה וּבְאַהֲבָת
הָאֵל שְׁזָה בְּהַז עֲבוֹדָה גְּדוֹלָה הִיא. וְכֹל הַמּוֹגֵע עַצְמוֹ
מִשְׁמָחָה זוֹ רָאוּי לְהַפְרֹעַ מִמְנוֹ. שֶׁאָמַר, תְּחַת אַשְׁר
לְאַ-עֲבָדָה אֶת-הָאֱלֹהִים בְּשְׁמָחָה וּבְטוֹב לִבְבָּךְ.
וְכֹל הַמִּגְס דַּעַתָּו וְחוֹלֵק כְּבָוד לְעַצְמוֹ וּמִתְבָּגֵד בְּעִינֵיכְךָ
בָּמְקוּמוֹת אֵלֶּוּ חֹטְטָא וּשְׁוֹטָת. וּעַל זֶה תִּזְהִיר שְׁלָמָה
וְאָמַר, אֶל-תִּתְהִדר לְפָנֵי-מֶלֶךְ. וְכֹל הַמְּשֻׁפֵּיל עַצְמוֹ
וַיַּמְּקַל גַּפּוֹ בָּמְקוּמוֹת אֵלֶּוּ הוּא הַגָּדוֹל הַמְּכַבֵּד הַעֲוֹבֵד
מִאַהֲבָתָה. וְכֹן דָּיוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אָמַר, וְנִקְלַתִּי עַד מִזְאַת
וְהִיִּתִי שָׁפֵל בְּעִינֵיכְךָ. וְאַין הַגְּדוֹלָה וְהַכְּבֹוד אֶלָּא לְשָׁמַח
לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. שֶׁאָמַר, וְהַמֶּלֶךְ דָּיוֹד מִפְנֵי וּמִכְּרֶבֶר לְפָנֵי הָ

וניג'ו: רג'ה'ם ס'ג'ה'ם נ'ג'ה'ם ק'ג'ה'ם

הכיתה וראה, שכמה שישראל על רב הטובה אשר עשה בשם לישראל
וקדשו במצותו, למצויה תהשך ועושה נחת-דרות ליוצרו וקובע לו שבר, היה חן
מתוק מזה, אשירינו מה טוב חלקנו ומה געים גורלנו. ואמרו רבותינו זכרונם
לברכה (קדושים לט. ב) דשבר מצוה בהאי עלמא לייא. אבל בשבר השמחה אדם
אוכל בעולם הזה. והשבר היותר גדול שיש על השמחה, שזוכה להשגת החקמה
והשגת השלמות. שכן גלה סודו רבינו האר"י ז"ל, שמה שיבנה להשגת חקמה
ונפלאה והשגת רוח-הקדש, הכל היה בשביל שהיה שמח שמחה רבה בעסקו
ב תורה ובקיימו שום מצוה יותר ממוצא של רב. נמצא ששבר שמחה של מצוה
מצוה:

ולא-di לאדם בפה שישמח ליבו, אלא גם ישמח לב אמללים ונדרפאים כאשר יוכל בפה שיזוכל לכבדם ולהבחבם ולונשותם ולהנאותם, ולמצוותה ורבה התחשב. ואמרו רבייתינו זכרונם לברכה (ברכות ו. ב) כל הננה מסעדת חתן ואיןו משמחו עobar בחרמשה קולות. וראוי לכל אחד שишתדל באשר יוכל, לשמח חתן. וכל אדם אינו חייב אלא בשעורו, וטוב מעט בכוונת לשם שמיים. ולא כמו שנזוהגים קצת שמספרבים בשמחות וגיל אמר שעוזשים לשם מצוח לשמח חתן ובלה, וווצאים מן השורה

DNB - 981. ref

כללו של דבר! שלשה גם יסודות עובdot האלוה על פי תורתנו:
ה'יראה' וה'אהבה' ומה'עמלה', – התקרב אל אלהיך בכל אחת מאלה!
ואנו, בקיעתך ביום הטעית לא תקרב אל האלוה יותר מאשר
בשימותך בשבות זרים טובים, אם שמחתך זו בא מתחזק מתחשה
ובוגה, – כי לשם שהתחננים צרייכים מתחשה ובוגה, וכך גם השמלה
בדבר האלוה ובמצוות צריכה מתחשה ובוגה, למען תשמה במצוות עצמה
מתוך אהבתך למזויה עליה ותכיר מה מאד היטיב לך בה, – וכאלו
באת לבתו בקרווא אל שלחן ומגעמו, ותן שבך על קד בפיך ובלבך;
אם מעלה עליונותך במצוות אל מדרגת הומר ותרקוד, יהיו לך גם אלה
עובdot האלhim, ואף על ידם תדק בעניינו האלוהי. אך גם דבריהם
אליה לא מסרתם תורתכם בידי איש וניש, כי אם קבעה שעור כלם, –
בי אין זה ביכולת האדם לתקן פקנות לכל אחד מכהות הגופש והעף
בראי לו, ולקבוע שעור המנוחה והעבורה הראי לנו, וכן לקבע שעור
מה שתוציא הארץ בתנובתה עד שתתקין לשבייה בשמטה ויזוביל ועד
שיפרשו ממנה את המע Shir ובודמה, – על כן קבע האלוה עצמו שביתת
השבת ושביתת המועדים ושביתת הארץ.

جـ ٢١٥٣

מדרגה עליונה של קדושה, קדושת חכמת קודש, מתגלית בעבודת ה' בשמתו. "את ה' אלהיך תירא", "זאהבת את ה' אלהיך", מצוות עשה שמצוות ב תורה, ועל השמחה, **המדרגה היותר עליה**, **היותר אידאלית**, אין מצואה. הקודש-קדשים, הדבר היותר גדול, הוא נעלם.数字, אין להם שמיירה אלא בקרקע, ומרגליות, יותר עמוק. שמהה היא הדבר היותר גדול שבועלם, והוא טמוño בין הארץות, במעמקי הצלולות.

מדרגות בעבודת ה': "שיר המעלות", המון מעלות ומדרגות. השיא העליון של ה"لدבקה בו", הוא עבודה ה' בשמחה. זה השיא הייתר גדול שעל גבי היראה והאהבה. כתוב בספרים, שכל המדרגות הנפלאות של הארץ זיל, זכה להם מתור שוצה לעבודת ה' בשמחה
במס' ד פערנא גראנץ - קידוש